

Vikingarven

Spenningsroman

© Jan Ragnar Nymo

Stive permer – 336 sider

Signert versjon kan bestilles
direkte fra linken under:

www.araltes.org/contact.html

Ingen forhåndsbetaling!

Les starten fra neste side.

Cape Town – Høsten 2013

Den steile sydspissen av Table Mountain var dekket av den spektakulære skyformasjonen som oppsto idet den tørre luften feide ut over fjellplatået og fløt videre nedover fjellskrenten – nesten som et enormt fossefall fanget i sakte film. Flere turister hadde stoppet opp og betraktet fenomenet. En høyreist mann, med nordisk utseende, nærmet seg ansamlingen. Mannen var kledd i lys piratbukse og hadde blå, kortermet skjorte.

Det var noe galt med ham. Han virket nærmest å være uvitende om tilskuerne, byens støy og omgivelsene. Blikket var stivt festet mot svingdørene til hotellet, hundre meter lenger frem. Bevegelsene var urytmiske, nesten som en langdistanseløper som var gått fullstendig tom for krefter.

Malte Moddy, som så ut til å være først i trettiårene, var ikke i nærheten av å registrere det diffuse ullteppet som bølget nedover fjellsiden.

En gang mistet den slanke skikkelsen balansen, tok seg så vidt inn ved å støtte seg mot en bananpalme. Det lød et skjærende skrik idet en sort og hvitstripet fugl skjøt ut mellom de kraftige bladene. Malte ristet uforstående på hodet, ble stående flere sekunder mens han så seg forvirret omkring. Han knep øynene flere ganger hardt sammen for å klarne synet, før han igjen siktet seg inn mot svingdørene og nølende løsnet det krampaktige grepet om trestammen.

«Sir – Are You ok?» Resepsjonisten bak skranken i Lagoon Beach Hotel skottet urolig opp over noen smale brilleglass. Den atletiske mannen – mørk blond med haukenese – skilte seg litt ut fra standardturisten. Ansiktet var bredt med markerte kinnbein. Det fyldige håret var gredd med midtskill og rammet inn en høy, værbitt panne.

Hun husket godt da han kvelden før sjekket inn sammen med en elegant, mørkhåret, slank, nesten tynn dame, sist i tjueårene. Begge hadde kommet leende frem til skranken før de fortsatte til rommet. I dag virket han totalt forvandlet idet han vaklet fremover mot henne. Et kort øyeblikk virket han å miste kontrollen. Hun gispet forskrekket. *Er han beruset nå midt på dagen? Ikke en helt uvanlig foreteelse, men dette er liksom ikke typen?* Hun lente seg frem over skranken, pustet dypt inn med lukket munn for å finne ut om han hadde drukket. Hun registrerte kun en ram dunst av svette.

«YES, I am fine,» svarte mannen. Stemmen var lav og uklar. Malte blunket flere ganger for å klarne synet, var ikke i sitt ess. Alt virket å være snudd på hodet.

«It is just so damned hot this afternoon.» Han trakk pusten dypt. «I am not used to this heat,» fortsatte han mens han klamret seg så hard til den blankpolerte skranken at knokkene på de kraftige håndflatene hvitnet. Ute hadde termometeret passert 35 grader, ikke uvanlig på denne tiden av året i sydenden av Afrika – uvant for en nordboer uansett årstid. Likevel burde han ha blitt vant til klimaet nå. Hva var galt?

Den siste uken hadde han tilbrakt i Krügerparken. Det hadde vært brennende hett, egentlig uvanlig til å være i slutten av den kalde årstiden. Der hadde han tilbragt noen eventyrlige dager sammen med Peggy Browning, journalistdatteren til den amerikanske chargé d'affaires i Oslo. Selv om dette var Maltes andre besøk i viltreservatet, var han like begeistret som henne. De hadde kommet overraskende nært innpå flokker av antiloper og vannbøfler og enkelte ganger passert sjiraffer og elefanter.

I skumringen hadde guiden deres tatt dem med på en fottur ute i et bølgende slettelandskap, hvor de tilbrakte natten i telt. Opplevelsene hadde ført dem tettere sammen.

Den kvelden tilbrakte de i dyp samtale, og nærmest ignorerte summende mygg og sporadiske, dype brøl fra løver i det fjerne.

Tilslutt sovnet de, liggende tett sammen under et lett teppe. Malte ble revet ut av tankene da damen bak skranken berørte hånden hans.

«Sir, Sir, what can I do for You?»

«I have returned without my room key.» Han famlet frem lommeboken. Igjen kom et nytt anfall av svimmelhet. Han vaklet, unngikk så vidt å falle ved å klamre seg til skranken. Lommeboken falt ned på gulvet ved siden av resepsjonisten. Et ID-kort hadde falt ut av den. Hun kikket fort ned på det og leste:

Malte Moddy
Security Officer
Western Norwegian Oil.
NORWAY

Han tok imot lommeboka, famlet litt før han fikk den ned i bukselomma.

«Sorry. My name is Malte Moddy.» Hun ga ham et bredt smil i det hun, tydelig beroliget sa: «Your name is not typically Norwegian, is it?»

«A long story, Scottish immigrations hundreds of years ago.» Malte følte ikke for småprat akkurat nå. Han var kun opptatt av å komme seg opp til rommet og kaste seg ned på senga. Uten å nøle rakte resepsjonisten ham et nytt nøkkelkort.

Selv om svimmelheten hadde gitt seg, følte Malte seg ikke bra. I stedet for å gå trappene opp til sjette etasje trykket han på heisknappen. Da heisdøren åpnet seg, hastet en dresskledd mann, med et fast grep om en dokumentkoffert, ut og knuffet borti Malte som bannet irritert. Heisen syntes å bevege seg ekstra sakte.

Malte rakk å undre seg over hva som var kommet over ham. Han føler seg strengt tatt ikke syk, men han var absolutt ikke seg selv, og var plaget av en tung hodepine. Han snublet ut av heisen og fant frem til rom 615 der han og Peggy hadde sjekket inn dagen før. Utenfor døra ble han stående og famle med nøkkelkortet før han skjelvende fikk lirket det inn i sprekken mens han bannet irritert over sin egen klossethet. Inne føltet rommet behagelig svalt. Begge sengene var pent oppredd. Stivbeint hastet han bort mot senga til venstre for vinduet, vrent av seg klærne og krøp under den tynne dyna. *Litt hvile så er jeg mitt vante jeg igjen. Hvor er Peggy?*

Malte faller i en urolig søvn. I drømme ser han en guttunge sittende på en brygge. Han innser at det er ham selv. Foran seg har gutten en stor stamp halvfull av snøre og angler, en line. Resten ligger kveilet på de tjærebredde plankene foran ham. I en jevn rytme hekter han sølvskinnende biter av sild på krokene. Han løfter hodet, kaster et hurtig blick nedover brygga. Langt der nede ser han sin far opptatt med å lede klargjøringen av fiskebåten. Den tunge dunkingen fra motoren gjør gutten oppspilt. I dag skal han få bli med faren ut på storhavet for første gang. Faren har på seg blekede arbeidsklær, jakke og bukse. På hodet sitter den sorte kaskjettluen han alltid har på når han skal ut til sjøs. Plutselig lyder et høyt rop fra enden av brygga. Det er Jon Berg, hans eldre bror, som peker opphisset utover bukten. Gutten reiser seg halvt opp. Munnen åpner seg på vidt gap. Det kommer ingen lyd ut over leppene. Langt der ute skimter han en båt med et enormt firkantet seil. Først tror han det er en kopi av båten hans oldefar eide; fire par årer og så det store seilet. Etter noen få sekunder innser han at dette er fullstendig feil. Stevnet på skipet rager så mye høyere.

Brått øker vinden på. Skipet er plutselig mye nærmere. På en merkelig måte synes dragehodet å strekke seg inn i himmelen idet farkosten fosser frem, rett mot ham. Kjølens er så vidt i kontakt med de hvite bølgetoppene. Idet skipet flyr nærmere, kommer det til syne en lang rekke med dekorerte skjold langs relingen. Bak dem kan han skimte skjeggete, hjelmkledde skikkelser. Helt bakerst står en barhodet, høyreist mann. Skipets fart får det lyse, skulderlange håret til å blafre i vinden. Høyre hånd holder et fast grep om rorkulten. Den venstre er hevet til en hilsen. Gutten synes å kjenne igjen ansiktet til sin egen far.

«Ikke reis fra meg, pappa! Du lovte jeg skulle få bli med denne gangen.» Det praktfulle skipet saktner farten idet skikkelsen lener seg hardt mot styreåren. Skipet synker ned i sjøen, vender og glir forbi ham før det fortsetter nedover langs bryggekanalen.

«Skynd deg!» Ordene fra skikkelsen blir nesten overdøvd av et kraftig vindkast. Gutten slipper det han har i hendene og begynner å løpe så fort han makter. Den klaprende lyden av hans egne skritt gjaller i ørene. Likevel kommer han ikke nærmere. Brygga synes å strekke seg ut, virker med ett endeløs. Fortvilet skriker han ut. «Ikke reis fra meg!»

Peggy Browning pustet tungt da hun åpnet døra etter å ha sprunget opp de siste trappene. «Her er jeg,» kvitret hun. Hun stoppet overrasket opp. Gardinene var trukket for. Rommet lå i halvmørke. I senga kunne hun så vidt skimte en skikkelse som lå med teppet trukket tett rundt seg. Resolutt skrittet hun bort til vinduet og trakk gardinene fra, nøt glimtet av blått hav et kort øyeblikk før hun vendte blikket tilbake mot senga.

«Våkne ditt murmeldyr!» sa hun idet hun dro til side teppet, som han hadde trukket over hodet.

Forskrekket tok hun ett skritt tilbake. Det fyldige, blonde håret var klistret flatt til hodet. Ansiktet var ildrødt, blankt av svette.

«Malte! Er du syk?» Hun tok ham i skulderen og ristet lett. Han skvatt til idet Vikingskipet forsvant fra drømmen.

«Hvor er jeg? Hvem er du?» Etter noen få sekunder dukket et gjenkjennende uttrykk opp i øynene hans. «Peggy, jeg føler meg ikke helt i slag.» Han skjøv seg opp i sittende stilling, hadde bare boksertshorts på. Den senesterke overkroppen glinset av svette.

«Du trenger en dusj!» Peggys sprudlende personlighet var erstattet med uro. Det brede smilet byttet ut med en bekymret rynke over øynene. Malte forsøkte å reise seg. Rommet syntes å bevege seg foran ham. Med et oppgitt sukk sank han tilbake i senga.

«Jeg stikker ned i resepsjonen for å be om noe febernedsettende,» forkynte hun. Et par minutter senere var hun tilbake, løste opp to tabletter i et vannglass og plasserte det i hånden hans. «Dette burde få deg på bena igjen. Prøv å sove litt,» sa hun idet hun strøk ham over den glohete panna.

Hånden hans rystet ukontrollert idet han grep glasset. Han bannet irritert da han sølte litt av innholdet over den nesten hårløse brystkassen. Han pakket teppet tett omkring seg og gled inn i en døs uten å si et eneste ord.

Miklagard - Bysants April 1042

«Zoë! Zoë! Zoë!»

Inne i hippodromen trengte menneskene seg stadig tettere sammen for å gi plass til mengdene som fremdeles sto utenfor porten og presset på. Det var som en flodbølge som ikke lot seg stoppe. Mens de kjempet for å få en plass på tribunen stemte også de i. Ropene gjallet stadig kraftigere inne mellom steinmurene: «Zoë! Zoë! Zoë!»

Keiser Michael V Calapates bleknet der han sto ved siden av sin adoptivmor, keiserinne Zoë. Ettersom han var nevø til hennes avdøde mann, keiser Mikael IV, var han egentlig ikke rettmessig arving til tronen. Etter at keiser Mikael IV avgikk ved døden i desember 1041, hadde han tilranet seg makten ved å lyve for innbyggerne at hans adoptivmor hadde forsøkt å forgifte ham. Men her hadde Mikael forregnet seg. Innbyggerne lot seg ikke lure og jevnet huset til Mikails familie med jorden. Han ble tvunget til å hente Zoë tilbake fra nonneklosteret på øya Prinkipo, ute i Marmarahavet, dit han hadde forvist henne til. Han kastet et engstelig blick over på henne der hun sto ved siden av ham ikledd all sin keiserlige skrud. Selv om Zoë hadde passert 50, var hun fortsatt en skjønnhet. Huden var hvit og glatt, uten en eneste synlig rynke. Rundt den smale halsen bar hun et praktfullt smykke av gull, på hodet en tiara. *Vil hun overholde avtalen vi gjorde, at vi skal styre riket sammen?* Styrken i ropene fikk det til å gå kaldt nedover ryggen hans.

Den slanke skikkelsen hadde en rak og stolt holdning. Mens hun lot blikket gli over menneskemengden kjente hun en pirrende følelse bre seg gjennom ryggsøylen. Himmelen var uten en sky. Likevel var hun fylt av den samme merkelige ladede følelse som foran et kraftig tordenvær.

Det var åpenbart at det skulle svært lite til før stemningen kunne frembringe en eksplosjon. I det lengste hadde hun håpet det ikke ville gå så langt.

Uten å tenke seg om lot hun hånden gli over det irrgørne silkekledet som var festet på toppen av hodet, slik at det dekket nakke og skuldre. Det måtte være slik. Det lange, mørke håret hadde vært hennes stolthet. I klosteret, som keiseren hadde forvist henne til, hadde nonnene blitt beordret til å kuttet den praktfulle hårmanen tvers av rett under ørene. Det hadde gitt keiser Mikael stor glede å ydmyke henne på denne måten. Men her hadde han forregnet seg. I mengden begynte det å spre seg et rykte om at deres dronning var blitt skamklipt. Eksplosjonen var nær. Innbyggerne presset seg stadig tettere sammen. Historien om at hun hadde forsøkt å forgifte sin nevø visste alle var løgn.

«Vis oss håret! Vis oss håret!» Ropene hadde endret karakter. En munk hadde fortalt at dronningen deres var blitt skamklipt. Etter å ha gitt keiseren et underfundig blick fjernet hun sakte kledet. Snauklipt sto hun foran folkemengden. Et gisp av forskrekkelse ga ekko mellom murene da hun utstudert sakte vendte seg om. Det var altså sant. Keiseren hadde krenket deres rettmessige dronning. Zoë hadde oppriktig ønsket å tilgi keiseren og forsøkte å få innbyggerne til å forsones seg med at han hadde hentet henne tilbake. De to skulle herske over det bysantinske rike sammen. Men det nyttet ikke. Flodbølgen av forargelsen vokste til et hvitglødende raseri, da de så henne stå foran dem, snauklipt og vanæret. Den grusomme hevnen var uunngåelig.

«Død over keiser Michael! La oss se keiserens blod!» Ropene runget mellom tribunene som omga veddeløpsbanen. Keiserens ansikt var kritthvitt der han sto omgitt av sine vakter.

Idet menneskemengden begynte å trenge seg frem mot ham forsto han at alt var tapt. Luntan var tent. Eksplosjonen lot seg ikke stoppe.

Omgitt av vaktstyrken klarte han å trenge seg gjennom det rasende opptoget, og unnslopp til et kloster lenger inne i byen. Her mente han å være trygg. Han ble tatt imot av munkene da han erklærte at han ville gå inn i munkeordenene og bli der resten av livet. Herfra ville ingen kunne hente han ut. Ingen ville vel våge å bryte freden i klosteret?

Zoë ville egentlig la keiseren bli værende i klosteret som munk, men Theodora, hennes yngre søster, som stod ved siden av henne, og hadde blitt forvist til et annet kloster, var av en helt annen oppfatning. «Hvis han ikke blir tatt av dage, vil han forsøke å vinne makten tilbake. Da vil han ikke nøle med å ta livet av oss begge. Det finnes fortsatt de som er lojale mot ham. Han må aldri gis den muligheten!»

Zoë innså motvillig at søsteren hadde rett. De var nødt til å fjerne trusselen. «Men hvordan skal vi gjennomføre det, Theodora? Ingen vil våge å bryte klosterfreden?»

«Araltes, lederen for varjagergarden!¹ Hvis jeg kjenner ham rett, vil han utføre oppdraget for oss, mot at han som belønning får retten til å hente rikdommer ut av palasset, slik tradisjonen er. Som du vet kom han tilbake sammen med din avdøde mann etter det seierrike felttoget mot bulgarene. Der gjorde han seg velfortjent til tilnavnet, *Bolgare brennir*.»

¹ Skandinaviske leiesoldater i Bysants under vikingtiden.

Zoë kjente godt til bedriftene til Araltes, halvbror til Julavos,² som hadde arvet kongeriket oppe i Nordlandene. Etter det store slaget oppe i nord, der Julavos falt, var Araltes nødt til å flykte fra sitt land. Flere år senere meldt han seg til tjeneste hos keiseren i Miklagard.

Zoë hadde tidligere ønsket å komme nærmere innpå ham, glad i sterke og myndige menn som hun var. Fortsatt brant det en ild innvendig i henne. Tankene gikk til deres første møte. Araltes sto foran mennene sine, som leder av en prosesjon. Hun hadde beordret ham å trede frem for henne og hadde bedt om å få en lokk av det lange, blonde håret hans. Hva han hvisket i øret hennes som svar fikk ingen vite. Men de hvite kinnene til keiserinnen ble blodrøde.

«Ja, han vil bli belønnet med rettet til å forsyne seg av skattene i palasset.» De visste begge at han allerede flere ganger hadde sendt en rekke skip lastet med rikdommer tilbake til Jaroslev i Kønugard.³

Vaktene fikk ordre om å hente vikinghøvdingen til palasset. Theodora og Zoë måtte ikke vente lenge. Han var et imponerende syn der han trådte frem for dem. Væringene var kjent for sin forfengelighet. Araltes var slett ikke noe unntak. Klærne var elegante og pyntet med tråder av sølv. Det velkjemmede håret hang ned på skuldrene. Han selv visste å velge blant det ypperste lag av kvinner. I hemmelighet hadde han og Theodora et forhold. Begge visste at søsteren ikke ville godta at det ble mer enn fornøyelse. Hun ville ikke under noen omstendigheter godta en nordboer i arvefølgen til Bysants. Selv om de var forlikte som søstre, og skulle herske sammen, var de også sjalu på hverandre. Zoë var den som forlangte å ha siste ordet. Theodora smilte

² Olav den hellige

³ Kiev

underfundig og sa: «Araltes, min spesielle venn –.» Hun lot blikket gli over lederen av varjagergarden. «– du ser minst like staselig ut som sist vi to var sammen. Zoë og jeg har bestemt at den avsatte keiseren skal straffes slik tradisjonen er. Folket forlanger at straffen finner sted snarest. De vil ikke la ham slippe unna å ha vanæret meg og min søster. Se på hodet mitt.

Også mitt hår har han skamfert.» Det brune håret hennes, som før hadde rullet langt ned på ryggen, dekket knapt ørene.

«Du er fortsatt skjønn Theodora. Du minner meg om bilder jeg så hugget i stein av en egyptisk prinsesse,» skjøt Araltes inn.

«Du vet å smigre, og jeg liker det. Men nå trenger vi din hjelp,» sa hun idet hun tok oppstilling ved siden av søsteren. Araltes tok ett skritt mot dem, henvende seg nå til Zoë. «Mine menn og jeg er lojale mot dere to herskere. Nøyaktig hva slags straff er det snakk om?» Hånden hans flyttet seg automatisk over til skjeftet av det praktfullt utsmykkede sverdet. Det høyre øyebrynet var trukket opp i panna, noe som gikk i arv i slekten. Nå hevet det seg ytterligere. Det ga ham et enda mer underfundig uttrykk. Zoë hevet stemmen, og forkynte: «Mikael må hentes ut av klosteret og straffes slik som det kreves. Han skal blindes!»

Lederen av varjagergarden førte en hånd gjennom det velpleide skjegget. «Det er en forferdelig straff. Å kappe av ham hodet er mer etter min smak.» Zoë ristet på hodet og erklærte: «Det vil være altfor lett for ham. Dessuten krever skikken blinding, og innbyggerne kommer ikke til å godta noe annet. I tillegg vil det virke avskrekkende på andre som måtte fable med tanker om å tilrane seg makten.

Min søster og jeg har avgjort saken og det er deg, som øverste leder av varjagergarden, som blir tildelt æren av å foreta avstraffelsen. Som belønning får du førsterett til å gjøre polutasvarv.⁴ Slik må det bli.» Hun kastet et blick mot det vevde bildet av sin avdøde mann før hun forlot rommet.

Det var åpenbart at avgjørelsen var udiskutabel. Araltes kikket seg rundt før han gikk bort til dronning Theodora og la venstre hånd på brystet hennes.

Hun grep den med sin smale, hvite hånd, plasserte den over hans kraftige værbitte og klemte den mot seg. «Ja, om ikke lenge vil jeg ta imot deg.» Araltes nikket tankefullt for seg selv og sa: «Det er en helt spesiell gullskatt jeg vil ha som belønning.» Han hvisket fortrolig inn i øret hennes.

Det siste året hadde Araltes tenkt mer og mer på at han ville reise tilbake og gjøre krav på kongemakten der oppe i nord. Skammen over nederlaget, og sorgen over sin halvbrors død, var fastbrent i minnet. Tiden var moden for å kreve makten og ta hevn over drapet på Julavos. Bare et fåtall av hans mest pålitelige menn kjente til disse planene.

Theodora kikket seg rundt, før hun tok Araltes' hånd og gikk rundt hjørnet, forsikret seg om at søsteren ikke kunne høre dem. «Du vet godt at det er strengt forbudt å ta gull med ut av Bysants. Zoë vil aldri gå med på å la deg rane med deg disse kostbarhetene. Til det verdsetter hun disse gullskattene altfor høyt. Men la gå! Jeg godtar kravet ditt. Husk bare at ingen andre skal vite om denne avtalen. Du får tillatelse til å gå alene inn i palasset. Da er vi enige?»

⁴ palassplyndring

Det begeistrede nikket hun fikk fra Araltes var svar godt nok. Hun kastet et nytt blikk rundt seg før hun hvisket inn i øret hans hvor kisten med skatten han higet etter, befant seg. Med et konspiratorisk smil fisket hun frem en nøkkel fra den dype utringningen og presset den inn i håndflaten hans. Begge to gikk tilbake til Zoë.

Araltes nikket bekreftende da han ble spurt om han tok på seg oppdraget. Han tok raskt farvel, vendte seg bort og fortsatt med spenstige skritt ned den lange hallen som var opplyst av blafrende oljelamper. En av lampene sloknet idet han marsjerte forbi. *Et godt eller dårlig tegn?* Munnen kjentes med ett tørr. Innvendig sitret det i ham.

Lagoon Beach Hotel – Cape Town

Malte hørte noen åpne døra. Dyvåt av svette spratt han opp av senga. *De er her! Hvordan klarte de å finne meg her i Cape Town?* Han kunne skimte noen lenger bort i rommet, og styrtet frem med knyttet neve. Det lød et forskrekket rop.

«Stopp Malte. Det er meg, Peggy.» Ørene hans var fylt av et merkelig brus som overdøvet alt annet. Han kastet seg over skikkelsen og rev den overende. Forvirret kikket han ned på den som lå fastlåst under ham. *En kvinne? Må være en de har sent for å overliste meg. Hun må ha våpen et sted.* Hurtig strøk han over den sprellende kroppen. *Ingenting. Det må være gjemt i veska hun mistet.* Han strakte ut hånda, rev opp skinnveska og tømte innholdet utover gulvet. Ingen kniv eller annet våpen. Uforstående kikket han ned på kvinnen under seg.

«Malte. Det er meg, Peggy. Hva er det som har kommet over deg?» Stemmen var skjelvende, knapt hørbar. Hun begynte å hulke lavt. Dette var ikke den personene hun hadde fått slik tiltro til.

Han blunket, forsøkte å fokusere. I det dempede lyset la Peggy merke til at det var noe rart med øynene hans. Pupillene! De var av forskjellig størrelse, den ene utvidet mens den andre var mye mindre. *Herregud, hva er dette? Dette kan ikke skyldes sykdommen.* Med ett sto det klart for henne. *Han må ha dopet seg med et eller annet mens jeg gikk tur på stranda.* Noen sekunder ble hun liggende ubevegelig, fullstendig apatisk. Dette var skremmende likt det som skjedde den gangen hun ble revet ned av sykkelen av en narkoman som prøvde å voldta henne. Selv om dette hadde skjedd for snart fem år siden – mens hun ennå bodde hjemme i leiligheten i Ohio – sto det magre ansiktet som etset i minnet.

Malte plirte usikkert ned på kvinneskikkelsen. Det var noe merkelig kjent med henne.

Peggy? Har hun forrådt meg? Har hun virkelig latt seg kjøpe av ...? Plutselig var det som om kreftene rant ut av ham. Hendene løsnet det harde grepet. Hun merket forandringen og tok et dypt åndedrag. *Må komme meg løs.* Hun spente musklene, vred seg brått over på siden og skjøv kroppen hans av seg. Til hennes store overraskelse gled han kraftløs ned ved siden av henne. Igjen handlet hun som hun hadde lært på selvforsvarskurset. Hun sendte kneet hardt opp i skrittet hans. Det frembrakte et smertestønn. Hun spratt opp, stormet ut av rommet, holdt på å falle. Den ene skoene hadde sklidd av. Hun flyktet haltende ned trappene til resepsjonen. Bak skranken sto en mann opptatt i en telefonsamtale.

«Hjelp! Det er noe alvorlig galt med mannen jeg kom hit sammen med.» Hun hadde skreket ordene ut. Forskrekket la resepsjonisten fra seg telefonrøret. Den slanke kvinnen foran ham hadde blusen halvt avrevet. De mørke øynene var vidåpne. Hun gispet høylytt etter luft, var tydelig i sjokk.